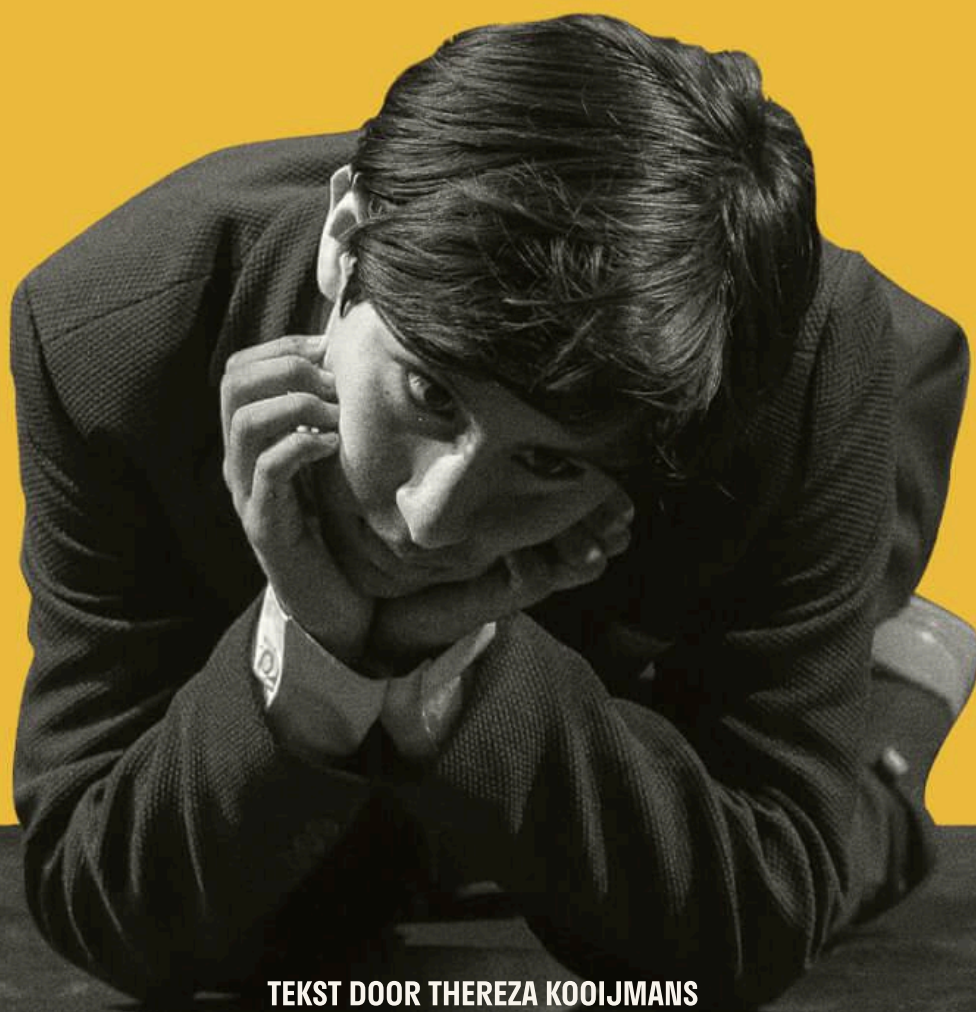

THEATER

ALLES IS OKÉ

TEKST DOOR THEREZA KOOIJMANS
FOTOGRAFIE DOOR REMCO SWINKELS

INLEIDEND WOORD

In 2023 deed ik samen met Lara Boot een theateraal onderzoek naar maakbaarheid, perfectie, social media en 'vrouw' zijn. Dit onderzoek mondde uit in een korte voorstelling die op 6 juli 2023 werd gespeeld.

Een voorstelling over onze haat-liefde verhouding met Instagram en TikTok. Over onze fascinatie rondom influencers, jezelf willen laten zien en het verwerken van emoties door het te delen op het internet. En over onze angsten voor waar de wereld naartoe gaat. Eigenlijk lokt social media vreemd en obsessief gedrag uit, vinden wij. Adoratie, jaloezie, stalken, onzekerheden. Het wordt allemaal gedoogd, want de ander zet zichzelf bewust online, toch? Maar wat als je dit gedrag in het 'echte' leven zou vertonen?

Ik schreef een monoloog vanuit mijn fascinaties, persoonlijke ervaringen, andermans ervaringen en angsten. Een monoloog over een meisje dat offline hetzelfde ervaart als wij online. Een monoloog in een doorgeslagen wereld waar alle grenzen van privacy zijn vervaagd en waar het streven naar perfectie centraal staat. Hoe ver staat dit van de waarheid?

Onderstaande tekst was het uitgangspunt van de voorstelling.

ALLES IS OKÉ

Een vrouw van begin twintig laat publiek toe in haar leven, als in een glazen kijkdoos. Ze zorgt ervoor dat, als het publiek haar ziet, dat ze er tiptop uit ziet, dat ze haar mooiste kunstjes doet en dat je niet anders kunt dan verliefd op haar worden.

Ze draagt modieuze kleding en haar woonkamer is een smetteloos plaatje.

Net als velen van ons zoekt ze geluk.

Als het publiek deel uitmaakt van haar bestaan, raakt ze eraan gewend. Soms zoomt ze even uit, ontspant ze. Ze mijmert over het leven.

Onderstaande monoloog vertelt ze verspreid over de voorstelling. Een voorstelling waarin haar zorgvuldig opgebouwde façade langzaam afbrokkelt en waarin ze fanatiek doorslaat in het real-time Instagram-gedrag.

Lara: Ze is prachtig om naar te kijken. Ik bedoel dat niet op de vieze manier, maar op de 'wow zij is ontzettend bijzonder' manier. Haar krullen zijn precies veerkrachtig en bouncy genoeg zonder dat het pluist. Mijn stijl haar heeft al moeite met het vasthouden van een haarelastiek.

Ze heeft groene ogen, zoals slechts 2 procent van de totale wereldbevolking dat heeft. Er zwerven kleine gele spikkels rondom haar iris, alsof de zon haar een klein stukje van zichzelf heeft gegeven.

Haar bleke, roomkleurige huid laat haar ogen nog meer spreken. Haar smalle vingers omklemmen een doorzichtige drinkfles die laat zien hoeveel liter ze nog moet drinken vandaag. Het is één uur 's middags en ze is op de helft. Ik klok rond acht uur 's avonds meestal mijn eerste glazen water weg, om daarna met een klotsende buik mezelf voor te nemen het morgen anders te doen.

Morgen... altijd morgen...

Als ze haar zachte buik aanspant, zie je de contouren van vele trainingssessies die ze doet om haar hoofd te legen. Niet om kilo's kwijt te raken.

Haar krullen kietelen de sproeten op haar schouders, die in de zon harder gaan schijnen.

Als ze lacht begint de zomer. Ik kan niet anders dan met haar meelachen.

Haar linkervoet zwaait zachtjes ritmisch heen en weer. Haar witte schoen heeft vlekken die vertellen dat ze al een tijdje niet zijn schoongemaakt. Misschien wel nooit. Blijkbaar interesseert het haar niet zo. Dat vind ik wel cool. De rest van haar kleding is verzorgd en zorgvuldig bij elkaar uitgekozen. De vlekken op haar schoenen maken haar outfit meer down to earth, meer relaxed. Ze zijn van Adidas, een versie die ze helaas niet meer maken. Onvervangbaar dus.

Ze zwaait haar voet steeds een beetje harder heen en weer terwijl ze een boek leest. De kalmte van het lezen matcht niet met het bewegen van haar been. Ik kan niet zien welk boek ze leest. Ik gok iets over paarden en de liefde, daar houdt ze van. Ze zit alleen op het bankje in de halte, verder staat iedereen klammig dicht op elkaar gedrukt. Alsof we het haar allemaal collectief gunnen. Ze is als een rustpunt midden in een chaotische mensenmassa. Ze lijkt het niet door te hebben, zo diep zit ze in haar boek verzonken.

Zij en ik wachten op dezelfde bus. Dat is niet heel toevallig; het is de enige bus die vanaf hier naar het centrum gaat. En als je iets wil doen in dit dorp, dan moet je naar het centrum. Daar is het hippe stadsleven in erwtenmelk cappuccino's terug te vinden, en in het soort mens dat er rondloopt. Mensen zoals zij, die boeken lezen in het bushokje terwijl hun benen op het ritme van de miezer-regen hun onrust laten doorschemeren. En zelfs dat ziet er meer 'op orde' uit dan ik er ooit zou zien. Ik ga zweten als ik onrustig ben, als een oude vent die wil lopen en praten tegelijk. Alleen ben ik niet oud. Ik gooi het op slechte genen.

Ik zou best wel willen weten hoe het is om haar te zijn, gewoon voor een dagje. Net zoals het mij best wel vet lijkt om een keer de koningin te zijn voor een dag, of een van de prinsessen. Ik weet niet precies wat het is dat mij nieuwsgierig maakt, misschien is het gewoon omdat ik haar ontzettend knap vind. Ja, het lijkt mij gewoon leuk om één dagje heel erg knap te zijn. En ze heeft echt altijd mega leuke kleding. Ik heb overal gezocht, maar ik vind nergens kleding die mij past zoals haar kleding haar past. Het lijkt mij gewoon leuk om mezelf aan te kleden zoals zij zich in de ochtend kan aankleden.

Ik volg haar rode haren alsof ik in een koker kijk. Ik kan alleen maar haar zien. Ze loopt sneller dan normaal, alsof ze haast heeft. Dat is gek, want ze gaat gewoon wandelen in het park. Dat doet ze iedere woensdag en dan heeft ze nooit haast. Misschien is er iets aan de hand. Ik kan niets anders zien dan haar slingerende rode haren en haar volledig witte outfit. Dat is in. Je kiest één kleur en daar doe

je het mee. Ik zou nooit kiezen voor de kleur wit, vanwege het risico op vlekken met de kleur van pesto, zonder dat ik pesto op heb. Ik zou kiezen voor een veilige donkere kleur. Maar als ik het zo zie, dan weet ik dat zij daar geen problemen mee heeft. Ik loop achter op het gebied van mode. Dit is een briljante keuze. De zon reflecteert haar witte licht, waardoor ze rondloopt als een glimmende ster in een park. Als een ijsbeer bovenop een berg van sneeuw. De koning van het witte smetteloze ijs, rondstappend in zijn stralende koninkrijk. Hoe zou het zijn om die warme vacht los te ritsen en over mijn schouders te draperen, als een cape gemaakt van roem en aanzien?

Ineens draait ze zich om. Ik schrik. Ze zegt iets, maar door het bonken van mijn hart heb ik geen woord verstaan van wat ze zei. Ik ben ondergedompeld in de groene vijver in haar ogen en hoor door het water heen alleen de vage klanken van haar stem. Dit is de eerste keer dat ze mij aankijkt. Ze draait zich vlug om en loopt door. Ik trek mezelf uit haar vijver en de bedompte bas verlaat mijn oren. Ik staar naar haar rug. Ze lijkt boos. Ze roept iets over met rust gelaten worden. Dat is gek. Waarom zou ze boos zijn? Waarom zou ze in vredesnaam daar boos over zijn? Het is een openbaar park, waar ik ook mag lopen. Ik versnel mijn pas om haar iets te kunnen zeggen, maar zij rent door. Ik ren achter haar aan. Dit is niet eerlijk. Dit is godverdomme niet fucking eerlijk. Zij draagt een soort witte, doorschijnende magneet. Het is niet eens mooi, maar mensen kijken ernaar. Vind je het gek? Dat wil ze toch? Ze loopt toch rond om bekeken te worden? Ze zingt op straat om geld te verdienen, drinkt koffie op een terras waar ze mensen ontmoet en gebruikt de wereld als haar catwalk. En als er dan mensen zoals ik onder de indruk zijn, doet ze zo? Ik haar met rust laten? Dat verdient ze niet. Dat verdient ze niet. Zij verdient de aandacht niet. Ze wil het niet eens! Ik werk keihard. Ik wil het heel graag. Ik wil het. Zij niet. Ik verdien het, zij niet. Ik verdien outfits van één kleur en het bankje aangeboden krijgen om een paardenboek te lezen. Het is nu mijn beurt om te bepalen. Het is nu mijn beurt om mooi te zijn. Ik verdien spikkels met zon in mijn ogen. Ik verdien aandacht. Ik zou haar moeten zijn. Ik ken haar beter dan mezelf. Ik ben haar beter dan zijzelf. Zij verdient geen applaus. Ik wel. Ik ik ik.

Haar zachte roomwitte huid valt als een warme welverdiende knuffel om mij heen.

Ik sta op mijn berg en weet dat het eindelijk klopt.

Ik glinster.

Zo voelt dat dus.

Haar stokkende adem vertelt het verhaal van begeerte en dat wat mislukt is.

Haar naakte ogen die van dat ze er niet klaar voor was.

Ze past precies.

Beter dan ikzelf.

Haar naakte ogen vertelden dat ze er niet klaar voor was.
Ze was er niet klaar voor.

Ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus volg mij maar.

OP ZOEK NAAR EEN THEATERTEKST OP MAAT?

INFO@THEREZAKOOIJMANS.NL

@THEREZAKOOIJMANS

TK